

PHẦN VIII

Buổi chiều, Nhật Phi chăm chú vào bản hợp đồng. Mọi người hầu như đã về hết. Nhật Phi muốn xem lại hợp đồng thật kỹ để không sai sót. Nên anh phải ở lại.

Đang chăm chú đọc bản hợp đồng thì có tiếng điện thoại reo. Nhật Phi chậm rãi nghe điện thoại:

- Alô tôi đây.

Bên kia giọng một cô gái cất lên:

- Siêng năng làm việc dữ vậy sao ông giám đốc trẻ, đẹp trai.

Nhật Phi chau mày:

- Xin lỗi cô là ai? Tôi chưa hề được biết cô.

Cô gái cười thật to:

- Em là ai mà anh cũng không biết sao? Không những anh quen em mà còn thân thích nữa là khác.

Nhật Phi bực bội:

- Thật ra cô là... Nếu không cho biết tên và nếu không có chuyện gì thì chào cô!

- Khoan đãi một anh ghê, giỡn chút thôi mà, làm gì mà giận dữ vậy? Em là Uyên Nhi nè!

- Trời! Là em sao? em đang ở đâu vậy?

- Em đang ở quán cà phê trước công ty anh nè. Anh ra đây đi.

Nhật Phi đùa giọng:

- Muốn anh khao châu nước thì cứ nói đại ra, cần gì mà em phải vẽ chuyện như vậy?

- Hứ, ai thèm chứ? Có ra đây không thì bảo?

- Trời! Em mời anh kiêu đó đó hả? Thôi, ngồi đó đi anh ra liền.

- Vậy em cúp máy đây, nãy giờ nói lâu như vậy làm tốn biết bao nhiêu tiền của người ta.

- Tính toán vậy hèn gì em ế là phải.

- Anh...

Uyên Nhi chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng tí, cô rửa thắm:

- Anh đợi đó. Ra đến đây em sẽ móc hết hầu bao của anh luôn.

Lát sau, Nhật Phi ra đến thấy em gái anh hơi khựng:

- Là em đó hả Nhi?

Uyên Nhi gật đầu:

- Em chỉ đi Mỹ mới nửa năm thôi mà. Làm gì mà nhìn em ghê vậy?

- Thì đẹp anh mới nhìn.

Uyên Nhi trở mắt nhìn Nhật Phi:

- Là anh đó hả anh Phi? Anh đang khen em thật đó hả?

- Đương nhiên.

Nhịp nhịp ngón tay, Nhật Phi lại trêu đùa:

- Sao rồi? Đã tìm được anh nào chưa?

Uyên Nhi khẳng khái:

- Nếu tìm được anh nào thì em đâu cần đến tìm anh chứ?

- Em có muốn để anh làm mai mối không?

Uyên Nhi bĩu môi:

- Em chẳng cần, không phải em không có mà là em không muốn thôi.

- Sao cũng được, bây giờ nói anh nghe đi hôm nay lại muốn anh chở đi đâu chơi đây?

- Em làm sao dám phiền anh chứ? Giờ đây anh của em đã có bạn gái rồi, em không đến nỗi không biết điều vậy đâu.

- Cha, vậy tin tức em nhận được cũng khá chính xác đấy, ở bên Mỹ mà em biết anh đã có bạn gái à?

- Là bác Tú nói cho em biết đó, anh đang cặp với nhỏ Mẫn Nhu phải không?

Nhật Phi thoáng buồn:

- Trước thì phải nhưng giờ thì không.

Uyên Nhi nhăn trán:

- Là sao?

- Không sao cả. Thôi bây giờ anh em mình đi chơi.

- Khoan đã, anh nghe em nói nè. Trước khi yêu Mẫn Nhu. Anh có tìm hiểu nó chưa vậy?

Nhật Phi ngạc nhiên:

- Ý em là sao?

- Em cũng không biết là có nên nói chuyện này không nữa.

Nhật Phi nhăn nhó:

- Có gì em cứ nói ra đi.

Uyên Nhi chậm rãi:

- Chuyện là vậy. Trước khi anh và nhỏ Nhu yêu nhau thì tụi em đã có một cuộc cá cược.

- Cá cược gì?

- Mẫn Nhu nó nói, nó sẽ làm cho anh điên đảo vì nó. Nó dám chắc với em là nó sẽ thua được anh.

Nhật Phi nghe chua chát trong cõi lòng. Mặc dù anh đã chia tay với Mẫn Nhu gần tuần nay. Nhưng anh vẫn luôn nghĩ về cô ấy. Anh luôn mong những gì cô nói cùng anh chỉ là trong lúc giận như lời Xuân Linh nói. Nhưng giờ đây mọi chuyện đã là thật sự rồi. Anh còn quyến luyến gì nữa chứ?

- Anh Phi, sao anh ngồi thừ ra vậy?

- À, đâu có gì!

- Anh định làm gì nếu Mẫn Nhu đùa với tình cảm của anh thật.

Nhật Phi ngắn gọn:

- Anh và cô ấy đã chia tay rồi, em không cần lo đâu.

Uyên Nhi ngạc nhiên:

- Nhanh vậy sao?

- Không phải nhanh, mà là cô ấy đã nói với anh chuyện đó rồi.

- Vậy sao? Con nhỏ đó ác thật. Sao nó lại đùa giỡn với tình yêu chứ? Thật là...

- Thôi, bây giờ anh đưa em đi ăn chịu hôn?

Uyên Nhi vui trở lại:

- Chịu liền.

Buổi tối Mẫn Nhu ngồi bên bàn trang điểm. Cô ngắm nghĩa mình thật lâu. Miệng làm thâm:

- Con nhỏ đó có gì hơn ta chứ? Làm sao mà ta có thể thua một con nhỏ như vậy được?

Mẫn Nhu cay cú:

- Nhật Phi tôi sẽ cho anh thấy. Anh sẽ hối hận vì đã từ bỏ tôi. Tôi sẽ không bao giờ để cho anh và con nhỏ đó vui vẻ bên nhau đâu.

Tự nhiên, cô đứng bật dậy, đi nhanh xuống phòng. Hôm nay ông Thái Nguyên lại đi công tác. Nói là đi công tác chứ giờ này ông đang ở nhà bà Xuân. Chỉ có một mình bà Quyên ngồi ở salon. Mẫn Nhu nghĩ bụng:

- Đây là cơ hội tốt nhất đây.

Sà vào lòng mẹ. Mẫn Nhu nũng nịu:

- Mẹ, mẹ chưa đi nghỉ sao?

Xoa đầu con gái, bà Quyên hiền từ:

- Còn sớm mà con, hôm nay Nhật Phi không đến đưa con đi chơi sao? Sao lúc này mẹ thấy nó ít đến quá vậy?

Mẫn Nhu dối mẹ:

- Dạ, tại lúc này anh Phi bận lắm mẹ ơi! Anh ấy lo chuẩn bị để qua xin hỏi cưới con đó mà.

Bà Quyên ngạc nhiên:

- Sao lại vậy? Chẳng phải người lớn hai bên đã đồng ý với nhau là hết năm nay sao? Hai đứa lúc đầu mừng lắm mà. Sao giờ thằng phi nó gấp dữ vậy?

- Con cũng không biết nữa. Anh Phi bảo là không nên để cho cha mẹ hai bên chờ đợi. Anh ấy muốn cha mẹ hai nhà vui vẻ.

Bà Quyên gật gù:

- Nó nói vậy cũng phải. Biết làm cho cha mẹ vui là tốt. Để mẹ nói chuyện này với cha con. Chắc là ông ấy vui lắm.

Mẫn Nhu cười đắc ý:

- “Rồi hai người sẽ phải chia tay thôi”.

Bà Quyên chột hỏi:

- Nhưng sao mẹ không nghe gia đình bên ấy nói gì cả?

Mẫn Nhu lấp liếm:

- Con nghĩ chắc là hai bác bên ấy cũng sắp qua nhà mình rồi đó mẹ.

- Mẹ cũng mong con được yên bề gia thất. Mẹ chỉ có mỗi mình con là con nên mẹ rất vui khi con được hạnh phúc. Thằng Phi là thằng tốt nên mẹ rất yên tâm giao con cho nó.

- Mẹ này! Chưa gì mà mẹ đã muốn giao con cho người ta rồi.

Bà Quyên mắng yêu con:

- Thôi đi cô hai, tôi biết cô cậu mà. Cô còn mong hơn tui nữa là.

- Mẹ này.

Mẫn nhu cười nham hiểm:

-Bước một chia tay hai người xem như ổn. Hai người hãy chờ xem màn kịch chỉ mới bắt đầu thôi.

- Có thể dùng cơm được rồi, tất cả vào bàn đi.

Từ trong bếp bà Xuân vui vẻ với tô canh chua trên tay:

Uyên Nhi hưởng ứng:

- Oh! Canh chua có cá lóc kho tộ. Thơm quá!

Nhật Phi cốc đầu em gái:

- Lớn rồi mà vậy đó hả? Không biết phụ dọn cơm mà còn đứng đó.

Bà Xuân bênh vực Uyên Nhi:

- Con cứ để em nó tự nhiên. Để bác dọn cũng có sao đâu, toàn là người trong nhà.

Uyên Nhi kênh mặt:

- Đó anh có nghe bác nói chưa? Đàn ông gì mà khó tánh, coi chừng ế bây giờ.

Nhìn Xuân Linh đầy yêu thương. Nhật Phi nháy mắt với cô:

- Không dám ế đâu nha nhỏ. Chị hai nhỏ đang đứng kia!

Xuân Linh đỏ mặt:

- Anh này! Vậy mà cũng nói.

Bà Xuân nhìn mọi người, lòng bà rộn rã niềm vui:

- Thôi, ngồi xuống dùng cơm đi! Ở đó mà cãi nhau hoài, cơm canh nguội hết sẽ không ngon đâu.

Uyên Nhi nhìn Nhật Phi, bĩu môi:

- Không thèm nói với anh nữa, ông già khó tính.

- Em nói cái gì?

Xuân Linh cũng trêu đùa:

- Uyên Nhi nói anh là ông già khó tính đúng ghê.

Nhật Phi làm mặt giận:

- A? Thì ra hai chị em đang hợp tác với nhau để chọc tôi phải không? Thôi được rồi, tui tha cho đó. Chờ dùng cơm xong sẽ biết.

Họ vui vẻ bên bàn ăn. Nhìn họ vui tươi như vậy bà Xuân cũng vui lây, bà nói tận đáy lòng mình:

- Nếu như ngày nào tụi con cũng đến đây dùng cơm với bác như vậy thì hay quá.

Uyên Nhi nhanh miệng:

- Con sẽ đến đây làm phiền bác hoài luôn. Để được thưởng thức những món ăn của bác.

Nhật Phi trêu em gái:

- Ai cho cô đến hoài đâu mà làm phiền. Nói mà không biết ngượng sao?

Uyên Nhi dẫu môi:

- Ai thèn nói với anh chứ? Bộ nhà này của anh chắc em không cần anh cho phép đâu nhé! Em có bác và Xuân Linh ủng hộ rồi. Anh thua em đi.

- Chỉ giỏi cái miệng, hèn gì không ế cũng phải.

Xuân Linh chen vô:

- Phận làm anh mà không biết lo cho em gái về mặt đó mà còn nói nữa. Uyên Nhi gật đầu lia lịa:

- Anh có nghe Xuân Linh nói chưa hả? Anh thua em rồi.

- Vậy thì anh dùng cơm không nói nữa.

Chỉ mới gặp Xuân Linh có một lần, mà Uyên Nhi cảm thấy mến cô ghê lắm. Lẽ ra Uyên Nhi phải gọi Xuân Linh là chị nhưng vì Uyên Nhi lớn tuổi hơn nên họ chỉ gọi nhau bằng tên.

Nhìn họ ngồi cạnh nhau thật xứng đôi. Uyên Nhi thầm mong cho họ sớm thành đôi, sống hạnh phúc.

Buổi tối, sau khi đưa Uyên Nhi về nhà. Nhật Phi trở về nhà mình. Bước vào phòng khách thấy cha mẹ vẫn còn thức. Anh lễ phép:

- Thưa ba mẹ con mới về.

Tháo chiếc kính cận đặt xuống bàn, ông Thành Phát nghiêm giọng:

- Phi nè! Ngồi xuống đây ba có chuyện muốn bàn với con.

Nhật Phi ngồi xống salon nhìn ba mình chờ đợi:

- Có chuyện gì vậy ba?

Ông Thành Phát trở nên vui vẻ:

- Ba muốn nói với con là ngày mai, con hãy nghỉ làm một ngày đi.

Nhật Phi ngạc nhiên:

- Chi vậy ba?

Ông Thành Phát nhìn con trai trách nhẹ:

- Cái thằng, còn giả đò nữa sao? Ba đã biết chuyện của hai đứa rồi. Vậy mà cũng giấu ba cho được. Sao hai đứa đã bàn tính với nhau khi nào vậy?

Ngỡ cha mình đã biết chuyện của Xuân Linh, nên Nhật Phi cũn thoáng vui:

- Dạ chỉ mới đây thôi ạ. Tụi con vất vả lắm mới quyết định là quen nhau.

Bà Tú chen vào:

- Vậy là tốt lắm rồi, cưới nhau nhanh để ba mẹ còn có cháu ẵm bông.

- Làm sao mà nhanh được mẹ, chuyện gì cũng phải từ từ mà mẹ!

Ông Thành Phát vỗ vai con trai:

Con giả đò hay thật đấy. Tính toán hết cả rồi mà chẳng cho ba mẹ hay.

Nhật Phi gãi gãi đầu:

- Dạ, con định để từ từ rồi mới nói cho ba mẹ biết.

Bà Tú vui vẻ:

- Nhưng mà bây giờ con không cần nói, ba mẹ cũng đã biết rồi. Thôi con hãy vào nghỉ sớm đi. Ngày mai cùng ba mẹ sang nhà anh Thái Nguyên.

Nhật Phi nhăn trán:

- Đã vậy rồi còn sang đó chi vậy mẹ.

- Thằng này hỏi lạ, bộ chỉ một mình con và con Nhu quyết định là xong sao? Chuyện cưới hỏi là chuyện quan trọng. Ba mẹ phải đích thân qua bên đó để bàn mới được chứ.

Nhật Phi thiếu điều muốn nhảy nhồm:

- Vậy hóa ra nãy giờ ba mẹ đang nói đến Mẫn Nhu sao?

Đến lượt ông Thành Phát và bà Tú phát hoảng, Bà Tú nhìn con trai trân trối:

- Con đang nói gì vậy Phi? Không phải nói đến cho Nhu thì con nói đến ai nữa? Con nói rõ cho ba mẹ biết xem Phi.

Ông Thành Phát nóng nảy:

- Con đừng nói với ba là con quen người khác rồi nhé, ba không chấp nhận ai ngoài con Nhu đâu.

Nhật Phi ôm đầu anh khổ sở:

- Ba mẹ ơi! Ba mẹ làm con rối trí quá. Con và Mẫn Nhu đã chia tay nhau hơn tháng nay rồi. Xin ba mẹ đừng nhắc đến chuyện con cưới Mẫn Nhu nữa, bây giờ con có chịu thì cô ấy cũng không chịu đâu. Bộ ba mẹ quên là lúc đầu cô ấy đã từ chối rồi sao?

Ông Thành Phát nhăn trán:

- Con làm ba hồ đồ luôn rồi nà. Con bảo là con và con Mẫn Nhu đã chia tay, thế sao bên ấy còn gọi điện qua bên mình nói là ngày mai gia đình qua đó để bàn việc cưới cho hai đứa.

Nhật Phi nhăn nhó:

- Con cũng chẳng hiểu gì cả. Hay là hai bác bên ấy cũng chưa biết chuyện của con và Mẫn Nhu nên mới có chuyện này.

Ông Thành Phát làm giọng gia trưởng:

- Sao cũng được, dù thế nào đi nữa ngày mai gia đình ta cũng phải sang bên đó.

Nhật Phi nghĩ chuyện này cũng nên làm rõ một lần. Anh tán thành ý ông Thành Phát:

- Vậy ngày mai con nghỉ làm để đi cùng ba mẹ. Con xin phép về phòng để chuẩn bị.

- Con cứ đi đi.

Nhật Phi bước vào phòng, anh thả mình lên chiếc nệm êm của mình. Đầu miên man nghĩ đến Mẫn Nhu:

- Cô ấy đã biết chuyện này chưa đây, sao cô ấy không nói cha mẹ mình biết chuyện chứ? Ngày mai gặp cô ấy mình sẽ xử sự sao đây? Anh cứ miên man suy nghĩ. Hết nghĩ đến Mẫn Nhu, giờ lại đến Xuân Linh. Hôm nay bạn đưa Uyên

Nhi đi làm một số việc nên không đến Xuân Linh, giờ này lòng anh chỉ có cô thôi. Anh đang nhớ cô da diết.

Buổi sáng, ông Thái Nguyên cứ đi qua đi lại. Lúc sáng ông định đi làm thì bà Quyên bảo là hôm nay gia đình ông Phát sẽ qua đây để bàn việc cưới.

Từ sáng giờ ông cứ thấy nôn nao sao ấy. Ông muốn gặp ngay Nhật Phi để hỏi cho ra lẽ. Chẳng phải anh bảo là đã chia tay với Mẫn Nhu rồi sao? “Chẳng lẽ chúng nó đã huề nhau rồi”.

Tiếng bấm chuông cửa làm ông Thái Nguyên đứt dòng suy nghĩ. Ông cố tạo ra nụ cười:

- Gia đình cậu đến rồi. Sáng giờ tớ nôn nao lắm.

Ông Thành Phát buông đùa:

- Anh mong gả con gái sớm vậy sao?

Vỗ nhẹ vào vai bạn, ông Thái Nguyên vui vẻ:

- Tôi chỉ mong có được chàng rể sớm hơn tôi.

Bà Quyên càng vui vẻ:

- Bộ hai ông định đứng đây nói chuyện luôn sao?

Bà Tú chen vào:

Kệ mấy ông đi, tôi và hị hãy vào nói chuyện cùng hai đứa nó đi.

Mẫn Nhu nãy giờ mới bước ra. Cô lễ phép chào ông bà Thành Phát. Hương sang Nhật Phi, cô đặc ý:

- Anh Phi cũng chịu đến đây nữa sao? Em cứ tưởng anh bạn sẽ không đến chứ?

Hiểu được ẩn ý trong câu nói của Mẫn Nhu nên Nhật Phi cũng không vừa:

- Chuyện vui của mình thì anh phải đến đây chứ sao?

- Vậy à?

Nghe hai người nói chuyện bà Quyên chẳng hiểu gì cả, nhìn con gái bà trách nhẹ:

- Sao con lại hỏi Nhật Phi như vậy hả Mẫn Nhu? Không ý tứ gì cả.

Mẫn Nhu làm ra vẻ biết lỗi:

Con chỉ lỡ lời thôi mà mẹ, chưa gì mà mẹ đã bênh con rề rồi.

Bà Tú hơi khựng trước cách nói của Mẫn Nhu. “Hèn gì mà thằng Phi nó bảo là đã chia tay với Mẫn Nhu rồi”.

Tiếng ông Thái Nguyên vang lên cũng như một hiệu lệnh:

- Thôi bây giờ chúng ta vào vấn đề chính đi. Tôi nghĩ chắc là hai bên cũng đã thân nhau rồi nên cũng không cần gì phải e ngại.

Ông Thịnh Phát nói một câu chí tình:

- Trước khi bàn chuyện cưới hỏi. Tôi muốn hỏi lại hai đứa một, lần nữa cho chắc.

Như hiểu chuyện gì sẽ xảy ra, ông Thái Nguyên chỉ lắc đầu mà không nói. Ông Thành Phát tiếp tục:

- Ta muốn hỏi hai con lại một lần nữa. Hai con đều đồng ý tiến hành lễ cưới phải không?

Mẫn Nhu nhanh miệng:

- Dạ, tụi con xin nghe theo sự sắp đặt của người lớn ạ.

Ông Thành Phát nhìn sang con trai, dọ ý:

- Còn con thì sao Phi.

Nhật Phi thẳng thắn:

- Con xin phép cha mẹ, con xin phép hai bác cho con nói lên sự thật.

Bà Uyên ngạc nhiên:

- Con sao vậy Phi?

Nhật Phi khẳng khái:

- Điều con muốn nói là con và Mẫn Nhu không thể, tiến đến hôn nhân được. Chúng con đã chia tay từ lâu rồi ạ. Con xin hai hiểu giùm con.

Bà Quyên muốn té xiu, Bà lấp bắp:

- Chuyện... gì đang... xảy ra vậy Phi ơi, con đang nói gì vậy?

- Dạ, Con xin bác bình tĩnh, chuyện này bác cứ hỏi Mẫn Nhu thì sẽ rõ thôi mà.

Bà Quyên nhìn Mẫn Nhu trân trối:

- Con nói cho mẹ nghe đi Nhu. Có phải đúng như những lời Nhật Phi nói không?

Mẫn Nhu với đôi mắt căm hờn nhìn Nhật Phi. Cử chỉ điều lợt vào mắt bà Tú. Cô nói mà không chớp mắt.

- Điều mà anh Phi nói là không sai. Chúng con đã chia tay nhưng lỗi không phải do con. Con vẫn còn yêu anh Phi lắm. Nhưng anh Phi có người con gái khác rồi.

Con xin hai bác và cha mẹ giải quyết chuyện này giúp con.

Nhật Phi cứng cả họng, không ngờ cô ấy lật lọng như vậy. Chính miệng cô ta bảo là chỉ đùa với anh giờ lại nói là do anh. Cô ta thật là.

Nhật Phi nghiêm giọng:

- Em còn nói mà không ngại miệng sao Mẫn Nhu? Nếu như em nói là em vẫn còn yêu anh. Vậy hôm đó, ai đã bảo là em chỉ đùa trên tình cảm chân thật của anh.

Mẫn Nhu rơi lệ:

- Hôm đó, em chỉ giận quá nên nói vậy thôi. Anh đâu vì vậy mà đi quên người con gái khác chứ? Con nhỏ đó có gì hơn em. Nó chỉ biết giật người yêu trên tay người khác thôi.

Nhật Phi giận dữ:

- Tôi cảm cô xúc phạm đến Xuân Linh. Tuy Xuân Linh không bằng cô về sắc về tiền nhưng cô ấy có tình nghĩa hơn cô. Xuân Linh biết trân trọng tình cảm mà tôi dành cho cô ấy.

Mẫn Nhu không vừa:

- Anh bệnh con nhỏ đó vậy à? Có mặt người lớn ở đây mà anh dám công khai vậy hả? Anh quá đáng lắm.

- Tôi và Xuân Linh yêu nhau thật lòng. Hơn nữa, tôi yêu Xuân Linh khi đã chia tay với cô, thì không có gì mà không dám công khai cả.

- Anh...

- Thôi đi. - Ông Thái Nguyên cắt ngang lời của Mẫn Nhu ông nghiêm nghị:

- Hai đứa thấy có nên làm dữ như vậy không? Mẫn Nhu con là con gái mà dữ tợn vậy sao? Con không té nhị hơn được à? Dù sao cũng còn có người lớn ở đây mà.

Mẫn Nhu âm ức:

- Chị tại anh ấy nên con mới...

- Con còn định cãi nữa sao? Im đi.

Mẫn Nhu phụng phịu ngồi im. Trong cô còn âm ức lắm nhưng cô đang cố nhịn.

Ông Thành Phát cũng trách con mình:

- Con cũng hơi quá đáng đó Phi. Dù sao con cũng phải nhường Mẫn Nhu một chút chứ?

- Nhật Phi cúi đầu?

- Con xin lỗi ạ!

Bà Quyên nãy giờ muốn lịm đi. Bà gào lên:

- Chuyện gì đang diễn ra thế này? Ai cho tôi biết được chuyện gì vậy hả?

Bà Tú bóp nhẹ tay bà Quyên an ủi:

- Chị bình tĩnh. Chuyện gì cũng có thể giải quyết mà.

- Làm sao mà tôi bình tĩnh cho được. Trời ơi! Tại sao tụi nhỏ lại ra mức độ này.

Ông Thái Nguyên cũng an ủi vợ:

- Bà đừng vậy nữa có được không. Bà không nên xúc động nhiều. Bà cũng đừng nên làm chúng tôi phải rối thêm.

Ông Phát cao giọng:

- Giờ tụi nhỏ đã vậy. Anh chị định sao? Tôi cũng mong cho hai đứa nó thành đôi. Nhưng nếu chúng thành đôi mà không hạnh phúc thì tôi cũng cam lòng đâu:

Mẫn Nhu hùng hổ:

- Bác nói vậy là sao chứ? Chỉ một câu không cam lòng là được sao? Con trai bác phụ bỏ tình con giờ chẳng lẽ bác cũng đồng ý cho anh ấy làm vậy sao.

Ông Thái Nguyên nạt ngang:

- Con có im đi không. Ăn nói vô phép.

- Thật chẳng ra làm sao cả?

Nhìn Nhật Phi, ông Thái Nguyên cảm thấy thông cảm cho anh lắm. Ông mở lời cho Nhật Phi:

- Bác muốn hỏi lại con một lần nữa nè Nhật Phi! Con đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? Giữa Mẫn Nhu và Xuân Linh, con quyết định chọn ai?

Nhật Phi nói không cần suy nghĩ:

- Dạ bác đã hỏi thì con cũng xin thưa. Người con chọn là Xuân Linh. Con không thể kết hôn với Mẫn Nhu được. Mong bác tha lỗi cho con.

Ông Thái Nguyên xua tay:

- Con không cần phải xin ta tha lỗi đâu.

- Con không có lỗi gì cả. Trong tình yêu thương là vậy Ta hiểu mà.

Nhìn sang ông Phát, Ông Thái Nguyên đầy chân tình:

- Chuyện đã như vậy rồi, cậu có ý kiến gì không?

- Cậu là bên gái nên tớ tôn trọng ý kiến của cậu:

- Vậy là sẽ giải quyết như vậy. Chuyện thành lập gia đình là chuyện quan trọng. Hai đứa đã như vậy thì không nên đến với nhau nữa. Cuộc hôn nhân sẽ ép buộc không bao giờ hạnh phúc.

Mẫn Nhu lại chen vào:

- Nhưng con van yêu anh Phi. Nếu cha xử như vậy con phản đối đến cùng.

Ông Thái Nguyên nhìn con gái lắc đầu:

- Nhưng thàag Phi nó không còn tình yêu với con, có giữ xác nó thì hồn nó cũng chẳng bên con đâu.

Bà Quyên bình tĩnh hơn. Bà khuyên con gái:

- Cha con nói đúng đó Nhu, con nên nghe lời cha con đi, cứ xem như hai đứa có duyên mà không nợ. Con hãy để trong lòng Nhật Phi một ấn tượng đẹp đi con.

Mẫn Nhu uất ức cô hét lên:

- Mọi người ác lắm. Không ai nghĩ đến cảm nhận của tôi cả. Tôi hận mọi người.

Nói xong cô chạy thẳng lên lầu đóng sầm cửa lại. Ông Thái. Nguyên nhìn theo con gái chỉ biết lắc đầu rồi thở dài:

- Con bé nóng tính quá, tớ xin lỗi Vợ Chồng cậu nhé.

Ông Phát xua tay:

- Cậu đừng nói vậy. Xét cho cùng thì con Nhu cũng tội lắm, không được nó làm con dâu tôi cũng thấy tiếc lắm.

- Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, chúng ta. vẫn là tri kỷ nhé.

- Đương nhiên rồi.

Nhật Phi vừa thấy vui lại vừa thấy buồn. Dù sao đi nữa anh cũng không thể dối lòng mình được. Anh vẫn còn yêu Mẫn Nhu. Làm sao anh có thể quên Mẫn Nhu ngay chọ được. Tuy nhiên, anh lại cảm thấy vui vì đã làm rõ mọi chuyện. Giờ đây mọi chuyện coi như ổn.

Buổi chiều ở nhà Xuân Linh, Nhật Phi nhìn Xuân Linh không chớp mắt. Không hiểu sao, hôm nay Nhật Phi có cái cảm giác thật lạ. Ngồi gần Xuân Linh anh dâng lên bao cảm xúc. Đột nhiên anh ôm Xuân Linh vào lòng thủ thỉ.

- Anh yêu em nhiều lắm, em có biết không Linh?

Xuân Linh vỗ vỗ vào vai Nhật Phi, giọng cô nhẹ tênh:

- Em biết rồi! Em biết anh yêu em mà và...em cũng yêu anh.

Tuy biết chắc là Xuân Linh yêu mình thật lòng. Nhưng khi nghe cô nói như vậy Nhật Phi cảm thấy hạnh phúc lắm. Càng siết chặt cô hơn. Giọng anh thật ấm:

- Em có biết, khi được em yêu anh cảm thấy mình thật may mắn. Anh luôn có cảm giác tình yêu này là chân thật. Chân thật dành cho anh.

Xuân Linh dạt dào cảm xúc. Cô nói mà lòng đầy xúc động:

- Em cũng như anh. Được bên nhau như vậy em cảm thấy đời vui hơn em tưởng. Em sẽ thấy cuộc đời này vô nghĩa nếu không có anh.

Nhìn xoáy sâu vào mắt Xuân Linh. Nhật Phi nói thật nhỏ:

- Vậy em có đồng ý ở bên anh suốt đời không Linh. Rồi chúng ta sẽ có một đàn con thơ. Cuộc sống đó của hai đứa mình chắc là hạnh phúc lắm.

Xuân Linh đỏ mặt thẹn thùng:

- Anh này! Chutện vậy mà nói thẳng thùng như không có gì. Thật trơ trẽn.

- Chuyện đó là qui luật của tạo hóa. Anh nói đúng sự thật mà.

- Sao mà anh lo xa quá vậy.

Nâng cằm người yêu lên. Hôn lên môi cô thật nhẹ, Nhật Phi thì thầm.

- Không xadâu bé à? Anh sẽ chờ bé ra trường rồi chúng mình cưới liền, anh tôn trọng việc học của em.

Xuân Linh mê đắm trong cảm giác ngất ngây. Nhật Phi lại hôn lên cách môi mộng đỏ của Xuân Linh. Cô cũng đáp lại cho anh cả một tình yêu. Cả một nụ hôn đầu đời của thời con gái. Họ đang bên nhau hạnh phúc vậy. Nhưng họ đâu biết rằng những bão táp phóng ba sắp đến với họ. Liệu họ có qua nổi không đây?

Buổi trưa, Xuân Linh cùng hai cô bạn Phương Mai và Nhã Như của mình đi bên nhau thật vui vẻ. Phương Mi bày chuyện:

- Hay bây giờ chúng ta đi ăn kem đi. Ta cảm thấy nóng nực lắm.

Nhã Như hưởng ứng ngay:

- Đúng rồi đó. Mi hiểu ý ta ghê. Ta cũng đang thèm món kem bảy màu đó lắm, cùng đi nha Xuân Linh.

Tâm trạng đang vui nên Xuân Linh gật đầu ngay:

- Được! chúng ta đi chỗ cũ hen.
- Đương nhiên rồi.

Ba cô gái lại bước đi vui vẻ, Xuân Linh chợt biến sắc khi thấy Mẫn Nhu đang tiến về phía mình. Phương Mai và Nhã Như lên tiếng trước:

- Bà chần đó đến đây chắc là có ý không tốt. Mi phải coi chừng nha Xuân Linh.
- Ta biết rồi. Cám ơn mi.

Mẫn Nhu tiến đến đứng trước mặt Xuân Linh. Xuân Linh lịch sự gật đầu chào Mẫn Nhu. Nhưng Mẫn Nhu thì chẳng lịch sự chút nào. Cô giơ tay tát vào mặt Xuân Linh một cái làm cô chao đảo.

Hành động không ai ngờ của cô làm Xuân Linh và cả hai cô bạn cũng không ngờ tới. Xuân Linh té nhào xuống đất!

Phương Mai giận dữ:

- Bà chần kia, bà làm gì vậy hả? Đúng là thô bạo hèn gì anh Phi bỏ bà là đúng.

Bị chạm trúng nỗi đau Mẫn Như lộn lộn lên giận dữ:

- Con nhỏ kia! Mày có im đi không? Nếu như mày không muốn bị như nó.
- Nhỏ này sợ bà chắc.
- Mày...

Giơ tay lên thật cao định tát Phương Mai một cái. Nhưng Mẫn Như không làm được vì Trấn Thành đã giữ tay lại. Anh rít lên:

- Cô là ai mà dám hà hung người khác trước công trường hả?

Mẫn Như cũng không vừa:

- Còn mày là ai mà dám xen vô chuyện nay há.
- Tôi là bạn học của Xuân Linh. Tôi khuyên cô hãy tránh xa Xuân Linh ra. Nếu không đừng trách.

Mẫn Như giật mạnh tay ra, cô cay độc:

- Mà ịnh anh hùng cứu mỹ nhân hả?

- Được! Tao sẽ cho mà biết bộ mặt thật của nó. Nó là một con nhỏ chuyên đi phá hạnh phúc của người khác. Nó xem chuyện cướp người yêu của kẻ khác làm thú vui. Nói cho mà biết nha nhóc coi chừng bị nó lợi dụng mà không hay đó.

Xuân Linh tái xanh mặt mà , cô như không cò sức sống:

- Chị chị im đi. Chị có biết chị đang xúc phạm nặng nề đến danh dự của người khác không?

Mẫn Nhu kên mặt:

- Hạng như mà mà cũng đòi giữ gìn danh dự sao?

Phuong Mai bực bội:

- Bà có im đi không? Đồ bà chằn, bà mà còn ở đây xúc phạm Xuân Linh nữa thì đừng có trách.

Mẫn Nhu cười lớn:

- Thế mà ịnh làm gì tao nào?

Nhã Như chen vào:

- Chúng tôi sẽ bảo vệ của trường bắt con chằn như bà để bà khỏi nổi điên.

Mẫn Nhu trừng mắt:

- Con ranh, mà dám nói với to vậy hả?

Xuân Linh gào lên:

- Chị đi đi. Tôi không muốn thấy chị đâu.

- Sao chị độc ác quá vậy? Tôi và anh Phi yêu nhau là thật lòng mà. Sao chị cứ khó dễ tôi hoài vậy hả?

- Mà nói nghe hay nhĩ. Anh Phi mà yêu mà sao? Mà đừng có mơ. Nếu không con nhỏ không biết tự trọng như mà cứ đeo bám lấy anh Phi nên anh ấy mới như vậy thôi.

Xuân Linh cứng cả họng. Cô không còn biết nói gì nữa, cô bùm miệng chạy đi thật nhanh. Mặc cho hai cô bạ của mình cứ mãi gọi.

Mẫn Nhu nháy mắt với Trấn Thành:

- Bây giờ cậu đã là anh hùng rồi, hãy làm tiếp phần việc của mình đi.

Trấn Thành cười đắc ý:

- Chị cứ yên tâm đi. Chị hãy chờ đó. Anh Phi sẽ về mà năn ni chị nhanh thôi.

Rồi cả hai cùng cười hiềm độc. Xuân Linh không thể nào ngờ được hai người ấy hợp tác với nhau để chia rẽ cô và Nhật Phi.

Ngồi trên chiếc xích đu Xuân Linh đờm buồn khi nghĩ về chuyện xảy ra lúc trưa:

- Tại sao chị ấy lại phải làm như vậy chứ? Anh Phi bảo là đã nói rõ với chị ấy rồi mà.

Mình sẽ ra sao nếu chị ấy cứ đến quấy hoài. Mặt mũi nào mà nhìn bạn chứ?

Xuân Linh lắc đầu cho ý nghĩ tan đi. Nhưng không nghĩ đến cũng không được. Xuân Linh đang bâng khuâng nhiều lắm.

- Mình có nên nói với anh Phi chuyện này không đây Không đây? nếu mình nói ra chắc anh Phi sẽ khó xử lắm. Thà là một mình Xuân Linh này khổ.

Đang suy nghĩ thì có tiếng chuông cửa Xuân Linh ra ngoài, thấy Trấn Thành cô ngạc nhiên:

- Ủa! Trấn Thành. Sao Thành biết nhà Linh.

Trấn Thành vẻ bí hiểm:

- Chuyện gì mà mình cố tâm gắng sức thì sẽ được thôi.

- Không hiểu ẩn ý sậu xa của Trấn Thành, nên Xuân Linh vẫn niềm nở:

- Thành vào nhà chơi. Bộ định đứng đây nói chuyện sao?

- Cảm ơn Linh.

Trần Thành bước theo Xuân Linh vào nhà, anh làm vẻ nhạc nhiên.

- Nhà Linh đẹp quá! Thiết kế monden quá?

Xuân Linh khiêm tốn:

- Trần Thành quá khen. Nhà Linh sao bằng nhà Thành được:

- Linh lại nữa rồi.

Như chợt nhớ Xuân Linh vội vã:

- Thành ngồi chơi nhé! Để Linh đi lấy nước.

- Nói xong cô bước vào trong. Chi còn mỗi Trần Thành ở ngoài. Anh nhìn tới nhìn lui căn nhà. Miệng lẩm nhẩm.

- Người đẹp mà cả nhà cũng đẹp lại có học vấn. Mình khỏi lo bị cha mẹ chê rồi. Nhất định cha mẹ sẽ thích Xuân Linh lắm đây.

Xuân Linh bước ra với ly nước trên tay. Cô cười mở:

- Thành dùng nước đi. Rồi mình nói cái này cho Thành nghe.

- Có chuyện gì Linh cứ nói đi, Thành nghe nè.

- Cũng không có chuyện gì đâu, Linh chỉ muốn cảm ơn Thành chuyện lúc trưa vậy mà. Linh cảm thấy có lỗi với Thành quá. Lúc trước Linh luôn cáu gắt với Thành. Đúng là trong hoạn nạn mới biết lòng người. Một lần nữa Linh xin cảm ơn Thành.

Trần Thành xa tay:

- Bộ Linh không xem Thành là bạn sao? Đã là bạn thì ra tay giúp đỡ khi bạn đang gặp khó khăn là chuyện bình thường thôi.

- Nhưng dù sao Linh cũng phải cảm ơn Thành.

- Nếu Linh đã nói vậy thì Thành xin nhận nhưng. Thành có một yêu cầu.

- Yêu cầu gì Thành cứ nói đi. Nếu thấy được, mình sẽ chấp nhận.

Trần Thành cười đắc ý:

- Cũng không có gì đâu, Thành chỉ muốn mời Linh dùng cơm thôi.

Xuân Linh vui vẻ:

- Tưởng gì chuyện đó thì Linh sẵn lòng. Nhưng Thành phải để cho Linh khao nha.

- Vậy sao được?

- Sao lại không được?- Thành hãy để Linh có dịp đền đáp công ơn đi.

- Trời! Linh nói vậy mình thấy ngại lắm. Nhưng Thành sẽ chịu theo ý Linh.